

Els cementiris, llocs d'esperança

Romà Casanova, bisbe de Vic

Els cementiris formen part del paisatge de la nostra terra, afaïçonada per la fe en Crist. En tots els nostres pobles i ciutats hi ha el cementiri, lloc de sepultura dels difunts. Els cristians, d'acord amb la nostra fe, enterrem els cadàvers dels nostres germans. De fet, tal com veiem encara en alguns indrets, el cementiri estava al redós o ben a prop dels temples parroquials. L'Església sempre ha considerat sagrat el lloc on reposen els cossos dels cristians, perquè els cristians, en raó del baptisme, som temples de l'Esperit Sant. D'ací prové la cura que hem de tenir d'aquests llocs, sagrats per a nosaltres.

Negar la resurrecció dels morts, en el fons, equival a refusar la resurrecció de Crist.

Recordant la història de l'Església podem veure com molt aviat els seguidors de Jesús tenien uns ritus funeraris propis. Tot i que en moltes cultures es practicava la cremació dels cossos, els cristians entenien que s'havia de practicar la sepultura o la inhumació. Perquè la nostra fe, que és el fonament de la nostra esperança, professa la resurrecció de Jesús i, inseparablement unida a aquesta afirmació, també creiem en la resurrecció dels morts. En el darrer article del credo professem: «Espero la resurrecció de la carn i la vida eterna.» No es tracta pas d'una veritat secundària, sinó essencial; sense ella no ens podríem dir cristians. Adonem-nos-en bé: negar la resurrecció dels morts, en el fons, equival a refusar la resurrecció de Crist.

És la fe cristiana la que fa sorgir pràctiques pròpies dels creients. Al mateix temps, no podem oblidar mai

que hem de retornar a la fe per a entendre el perquè dels nostres costums i, de la mateixa manera, hem de retornar a les nostres creences a fi que il·luminin les nostres decisions. Fou des de la fe que els cristians dels primers segles, a l'hora de designar el lloc de la sepultura cristiana, defugiren el nom de *necròpolis* (ciutat dels morts) per posar-li el de *cementiri* (en grec, *koimetérion*, que significa 'dormitori'). En els usos de l'enterrament i en el respecte a les restes dels qui han mort s'expressa l'esperança cristiana. La mort no té la darrera paraula. Déu, ressuscitant el seu Fill d'entre els morts, ens ha obert la porta a l'esperança. Els cementiris, doncs, per als cristians són un lloc d'esperança en la manifestació plena de Jesucrist a la fi dels segles, quan ens desvetllarà del son de la mort per a poder participar amb tot el nostre ésser, ànima i cos, de la plenitud de l'obra de la salvació divina.

